

La serp blanca

Al preciós Delta de l’Ebre, on l’aigua del riu abraça la terra abans d’arribar al mar, hi havia un secret molt antic. Les canyes es movien suaument amb el vent, els ocells volaven baixet sobre els arrossars, i el gran Ebre serpentejava tranquil, com si expliqués històries a qui volgués escoltar.

La gent del delta parlava en veu baixa d’una criatura màgica que vivia prop del riu. Deien que, quan la lluna era rodona i brillant, es podia veure una lluïssor blanca lliscant entre l’aigua. Era la Serp Blanca.

No feia por. No era dolenta. Però era misteriosa.

Explicaven que la Serp Blanca guardava un tresor amagat en una cova secreta sota terra. Molts havien intentat trobar aquella cova, seguint les petjades, apartant joncs, mirant darrere les pedres grosses. Però la cova mai no apareixia.

I això feia créixer encara més el misteri.

Un matí assolellat, una nena del delta que es deia Mar passejava prop del riu. Li agradava observar els crancs, sentir el soroll de l’aigua i imaginar que el vent li explicava contes.

De sobte, va veure una cosa sorprenent.

Entre els joncs, alguna cosa blanca es movia molt lentament.

La Mar es va quedar quieta. El cor li feia bum-bum, però no de por, sinó d'emoció. La figura blanca va sortir una mica més. Era gran, lluent i preciosa. Els seus ulls brillaven com estrelles petites.

Era la Serp Blanca.

Durant uns segons que van semblar molt llargs, es van mirar en silenci. El vent es va aturar. Els ocells van callar.

La serp es va apropar una mica més a la vora. La Mar va notar que l'aigua feia petites onades al seu voltant, com si també estigués nerviosa.

Llavors, de cop, la serp va desaparèixer sota l'aigua.

La Mar va parpellejar. Havia estat un somni?

Aquella nit, no podia deixar de pensar-hi. I si el tresor existia de veritat? I si la serp l'havia observat? I si la cova era molt a prop?

L'endemà va tornar al mateix lloc. Tot semblava normal. Massa normal. Els joncs es movien, però d'una manera estranya, com si amaguessin alguna cosa. La Mar va fer un pas endavant... i va sentir un petit soroll sota els seus peus.

Crac.

El terra va vibrar lleugerament. La nena es va quedar molt quieta. Darrere d'una gran pedra, va aparèixer una llum suau i blanca.

El seu cor va començar a bategar molt fort. Era la cova?

Va mirar al seu voltant. No hi havia ningú més. Només el riu, el vent i aquella resplendor misteriosa.

Llavors va recordar les històries que explicaven els avis: només qui tingués el cor sincer podria trobar el tresor.

La Mar va respirar fondo. Ella no volia cap or ni cap joia. Només volia saber el secret i protegir aquell lloc tan bonic.

La llum es va fer més intensa. La pedra es va apartar lentament, sense fer soroll. Davant seu es va obrir una petita cova subterrània.

I allà dins, enmig d'una claror blanca, hi havia la Serp Blanca.

Però el tresor no era com tothom imaginava.

No hi havia monedes ni cofres brillants.

Hi havia llavors preparades per plantar, aigua cristal·lina que semblava cantar, petites pedres que feien llum suau i espigues daurades que feien olor de camp.

La serp va aixecar el cap i va mirar la Mar.

Sense parlar, la nena va entendre el missatge. El tresor no era per quedar-se'l. Era per cuidar-lo. Era la vida del delta, la natura, l'aigua neta, les plantes i els animals.

De sobte, un soroll fort va arribar des de fora. Uns passos corrien cap a la zona. Algú més havia vist la llum.

La Mar va sentir una punxada de preocupació. I si volien el tresor per quedar-se'l? I si el feien malbé?

La Serp Blanca va mirar la nena als ulls. I com si llegís els seus pensaments, la llum va començar a apagar-se molt lentament.

Quan els passos van arribar, només van trobar pedres, joncs i terra normal.

La cova havia desaparegut.

Però la Mar encara era allà, amb un petit somriure.

Ella havia entès el secret.

Aquell dia va prometre cuidar el riu, no embrutar-lo i explicar a tothom que el veritable tresor del Delta de l'Ebre era la natura mateixa.

I diuen que, des de llavors, quan la lluna és plena i l'aigua brilla com plata, es pot veure una silueta blanca nedant tranquil·lament pel riu.

La Serp Blanca continua vigilant.

I continua sentint els cors.

Perquè el tresor més gran de tots no és el que es pot agafar amb les mans, sinó el que es cuida amb el cor.